

Marta Pérez-Carbonell

Nincs varázslatosabb

MAGVETŐ

MAGVETŐ
BUDAPEST, 2026

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Marta Pérez-Carbonell: *Nada más ilusorio*, Lumen, 2024

MAGVETŐ

Copyright © Marta Pérez-Carbonell, 2024

Published by special arrangement with Ella Sher Literary
Agency working in conjunction with Andrew Nurnberg
Budapest Ltd.

Hungarian translation © Nemes Krisztina, 2026

A vonat haladt tovább a sötétségen át, ami nem is volt teljes sötétség. Utazásaim során sokszor éreztem úgy, hogy az éjszakának nehezeére esik megnyernie a nappallal szemben vívott csatát, s amikor a napnak távoznia kéne, hogy helyére léphessen a sötétség, a fény máris visszatéréssel fenyeget. A levegő telis-teli volt vízrézecsckékkal, és a brit eső nyomát hordozta magán, tiszta *ling*.

Jobban szemügyre vettem Terence Miltont, akit, mint elárulta, sokan csak Terrynek szólítottak. Amikor kezét nyújtott, alaposabban megnéztem az öltözékét. Több számmal nagyobb zöld, V nyakú pulóver volt rajta, ami látni engedte szőrös mellkasát, és bézs színű vászonnadrág, ami szintén kissé lötyögött rajta. Azok közé az érthetetlenül sovány és beteges kinézetű férfiak közé tartozott, akiknél a betegség inkább a lélek gyengeségének volt köszönhető, nem pedig valami testi bajnak.

A fiatalember külsőre olyan amerikai diáknak tűnt, aki már hosszabb ideje Európában él, még ha a szigetország egyre kevésbé tartozott is Európához. Mézszínű szeme volt és félénk pillantása, mosolygott, amikor hozzám beszélt, de ettől még látszott, mennyire bosszantja a jelenlétem.

– Mick Boulder, de mindenki Bounak szólít. Örülök, hogy megismerkedtünk. Remélem, nem gond, de négy szemközt kell megbeszélnem valamit a professzorommal.

Mielőtt válaszolni tudtam volna, Terry közbevágott. Szó sem lehet róla! Hárman osztozunk a fülkén, s az újdonsült barátnőnket nem fogjuk kizárni a beszélgetésből. Ha hallani akarja a történetet, arra csakis itt kerülhet sor a jelenlétemben. Bou a fejét rázta, és felemelte a kezét a béke jeleként, mint a filmekben, amikor megérkezik a rendőrség.

Szóval, mit is akarunk tudni? Terence rám nézett, tudta, hogy kontextus híján nem érthetem.

– Írtam egy kisregényt *Rocco* címmel – mondta. Bou türelmetlenül bólintott. – Amikor megjelent, nagy érdeklődést keltett, de csak azért, amit a valóságról elárult vagy eltitkolt. Nem gondoltam, hogy ekkora hatása lesz, mint amekkora lett, és gyakran felteszem magamnak a kérdést, mit lett volna, ha nem jelentetem meg.

– Miről szól? – kérdeztem, összeszedve minden bátorságom.

De úgy tűnt, Terence nem hallotta, vagy csak nem akart válaszolni, és beszélt tovább.

– Minden más lett volna a *Rocco* nélkül. De mindig ez a helyzet mindennel, ami megtörtént, nem igaz? Legalábbis a drámákban meg a vígjátékokban így ábrázolják: mi történt volna, ha beszállok abba a liftbe, ha nem beszélgettem volna el az időt a szomszédasszonnyal, ha találtam volna egy taxit pont, amikor kiléptem a házból.

– Hogy miről szól? – tette fel magának a kérdést. – A *Rocco* annak a története, hogy az egyik ember

milyen hatással van a másakra. Az élet egy apró kis darabkája, ami egy megtalált és elveszített pillanatot mutat meg, mint ami *A villámcsapás* című Calvinovella főhősével történik. Olvastad? Annak a főszereplője hirtelen a bölcsesség birtokába jut, miközben átvág az utcán; úgy hasít belé a felismerés, mintha villámcsapás érte volna, s ez a villámgyors megértés egy szempillantás alatt megváltoztatja az egész szemléletét, amit aztán azonnal el is veszít. Ez a *Rocco* története, a megtalált és elveszített pillanaté, amiben két ember találkozik. De ne ijedj meg, nincsenek ilyen ambícióim. A *Rocco* nem *A villámcsapás*, és én sem képzelem magam Italo Calvinónak.

Amikor Terry levegőt vett, kinéztem az ablakon, pont akkor robogott el mellettünk nagyon közel egy vonat, amibe a miénk beleremegett.

– A *Rocco* problémája – folytatta Terry – az, hogy úgy kezelték, mintha egy olyan regény lenne, ami elhallgatja az igazságot egy Hans Haig nevű ifjúról. Sokan így olvasták, afféle *roman à clef*ként, kulcsregényként, ami létező személyekkel kapcsolatos igazságokat tartalmaz. Így írt róla Donovan Seymour, a *New Yorker* riportere is, akiről fiatal barátom mesélt. – Bou fészkelődni kezdett az ülésén, amikor Hans Haig neve elhangzott, és Terry mindkettőnk szemébe nézett. – Mina Lint mutatta be nekem Hansot. Bou, te már ismered Minát, és tudod, hogy nyaranta bulikat szokott rendezni a lakásán a Sohóban – mondta Terence, majd felém fordult: – New Yorkban élünk, én irodalomprofesszor vagyok a Graduate Centerben, és Bou a doktoranduszom volt.

Bou egy bólintással megerősítette az elmondottakat, Terry pedig folytatta a találkozás felidézését, ami

feltehetőleg az alapja volt annak a villámcsapásnak, amiről később írt.

– Igen. Az is lehetett volna, hogy Mina Lint soha nem mutatja be nekem, és a történet egy másik verziójában bizonyára így is történt – mondta, és megvonta a vállát, mielőtt folytatta volna a mesélést. – Ez a családnév, ami a svájci csokoládéra emlékeztet, meg arra a titokzatosságra, ami Minát körüllegi, és alapot szolgáltat mindenféle feltételezéshez a vagyona eredetét illetően, ami lehetővé teszi, hogy könnyedén és kényelmesen éljen, s mindig benne legyen a New York-i művészvilágban és bohém társaságban; olyan élet, ami, ha önmagában nem is fényűző, azért rengeteg pénzbe kerül. Ezekben a körökben én csak egy anekdotázó professzor vagyok, ő viszont kulcsfigurája ennek a társadalmi kirakósjátéknak. Hosszú, narancsba hajló göndör fürtjeivel és szemérmetlen kacagásával Mina az olyan nők közé tartozik, akiknek a vidámsága ragadós. Ráadásul tényleg őszintén érdeklik is az őt körülvevő emberek, úgyhogy könnyű volt vele összebarátkozni. Három kis olasz agara ugyanolyan főszereplője ezeknek az estéknek, mint ő maga. A kutyusok mindenki más társaságát elutasították, és sok vendéghez hasonlóan ők is a házigazda jelenlétének káprázatában éltek. Azon az éjszakán későn értem oda, s amikor meglátta, hogy felfelé tartok a tetőteraszra vezető lépcsőn, tárt karokkal, kezében egy pohár pezsgővel indult üdvözlésemre.

Terry szavai alapján a *La dolce vita* Sylviáját képzeltem magam elé, és egy kicsit Roger nyúl szerelmét is, a csábító szépségű Jessica Rabbitet meg a hosszú vörös haját. Nők, akik már a pusztá jelenlétükkel is

képesek elkápráztatni a jelenlévőket, ahogy gyanítom, Mina is tenné.

– Egy fiatalember volt vele, akit azelőtt még soha nem láttam, és a puszik után bemutatott minket egymásnak: „Terence Milton, egy régi jóbarát, akit nem látok olyan gyakran, amennyire szeretném; Hans Haig, egy új barát, aki nemrég érkezett a városba, s akit remélem, sokszor fogok látni a jövőben.” Hans mosolygott, és miután lesöpört pár morzsát a zakója hajtókájáról, kezét nyújtott, s felém biccentett egy kicsit, amit korához képest nagyon ódivatúnak véltem. Erős parfümillatot árasztott, és a húszas évei elején járt. Mina egy fotós kiállításáról beszélt, akit már kezdtek úgy emlegetni, mint az „új Richard Avedont”. A hatalmas portréit állítólag úgy retusálta, hogy az arcokból kitörölte a szemeket, és helyükre tengeri csikókat tett. Az eredmény valami nagyon beteg dolog, állította Mina, aki tisztában volt vele, hogy a fiatalember megszállottan vonzódik a kis tengericsikókhoz. Aztán érdektelenül körbenézett: „Milyen sokan eljöttek, nem? A jövő héten majd szólok, feltétlenül meg kell néznetek a kiállítást, nagyon beteg”, mondta, majd eltávolodott tőlünk, hogy további vendégeket üdvözljön. Az volt az első a sok kiállításból, amit hárman együtt néztünk meg – emlékezett Terry szórakozottan. – Bár igazság szerint nem is volt olyan sok.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Aduprint Nyomda Kft., 2026-ban
Felelős vezető Tóth Zoltán

Kontrollszerkesztő Csikós Zsuzsanna
Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrekter Molnár Eszter Edina
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Farkas Anna,
a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9407
ISBN 978-963-14-4779-8